

DE GOUDEN SCHOEN
HET LAATSTE NIEUWS

Frank Van de Winkel

VINCENT KOMPANY

MAN ZONDER GRENZEN

Van Anderlecht en Man City
over Burnley naar Bayern

Lannoo

**IN
HO
UD**

Inleiding	7
Hoofdstuk 1	
Op bezoek in Congo: 'En nu wil ik dat het rustig is'	11
Hoofdstuk 2	
De odyssee van de Kompany's als Balubai-Kasaï, de Joden van Congo	23
Hoofdstuk 3	
Opgroeien in een sociale woontoren in de Brusselse Noordwijk	35
Hoofdstuk 4	
Concurreren met de meisjes op school	51
Hoofdstuk 5	
Voetbalopleiding in Neerpede: 'Hij kon blijven discussiëren'	61
Hoofdstuk 6	
Middelbareschooljaren met vallen en opstaan	81
Hoofdstuk 7	
Doorbraak bij Anderlecht: 'Dat wordt een heel grote speler'	99
Hoofdstuk 8	
De ene na de andere dreun in Hamburg	131
Hoofdstuk 9	
Een standbeeld bij Manchester City	151
Hoofdstuk 10	
Van de 'dode' Duivels naar nummer één op de ranglijst en brons op het WK	185

Hoofdstuk 11

Uitdagend begin als coach bij jeugdliefde Anderlecht	201
---	------------

Hoofdstuk 12

Burnley: knappe promotie, pijnlijke degradatie	217
---	------------

Hoofdstuk 13

Een surprise van de chef. Naar de top bij Bayern München	233
---	------------

Dankwoord	249
-----------	-----

Tekstverantwoording	251
---------------------	-----

Bibliografie	253
--------------	-----

INLEIDING

Met een beheerste, rustige stem sprak hij in de microfoon, die septemberavond in 2024 nadat Bayern München in de opener van de Champions League Dynamo Zagreb afgemaakt had. Met een vooroorlogse score van 9-2. Het decor? Een perszaal in de Allianz Arena, de thuishaven van Bayern München, met op de achtergrond tientallen sponsorlogo's. Van Qatar Airways en FedEx tot Lay's en DAZN.

Het hoofdpersonage draagt een rood trainingsvest over een wit T-shirt en zit naast een moderator op een stoel op een verhoog aan een lange tafel. Coach Vincent Kompany krijg je moeilijk kwaad op persconferenties. Zelfs al stel je hem een provocerende vraag. Zoals deze, in het Engels gesteld. 'Op internet krijg je veel kritiek. Er is te lezen dat Bayern München veel groter is dan jij.' Zo zegt een journalist.

'Wat antwoord je daarop?'

Kompany kijkt eens goed uit zijn ogen, die hij wat openspert. Een tikje verbaasd. Ongelovig. Wat geamuseerd niettemin. Méént die journalist dat nu, zie je hem denken. Uitgerekend na een 9-2-overwinning, de grootste in Bayerns geschiedenis in de Champions League. Uitgerekend de grootste zege ooit door een club in de Champions League, en dat is toch de allerbelangrijkste internationale clubcompetitie ter wereld. En dan dit. Heeft die kerel hem echt niets anders te vragen?

Kompany zucht niet. Blijft beleefd. Zo rustig als Boeddha. Zijn stemvolume gaat niet de hoogte in. O nee, mij krijg je echt niet kwaad, zie je hem denken. Hij antwoordt dat hij internetcommentaren niet persoonlijk neemt, dat ze hem niet raken. Hij had kunnen antwoorden dat Bayern natuurlijk veel groter was dan hij. Hij had eraan kunnen toevoegen: 'En wat dan nog?'

Maar Kompany is Kompany. Zo'n mooie voorzet kan hij moeilijk aan zich laten voorbijgaan. Als je hem raakt, kun je je nog weleens aan een subtiel weerwoord verwachten. En hij legt het natuurlijk ook graag uit.

Hij zegt dat hij aan dat soort vragen geen aandacht hoeft te besteden, maar dat hij het toch zal doen. In kort bestek. Met zijn armen zet hij zijn woorden kracht bij.

'Ik ben in Brussel geboren, in de Noordwijk. Mijn vader is een vluchteling die van Congo naar België gekomen is. Wat waren mijn kansen om ooit in de Premier League terecht te komen? Om voor de nationale ploeg te spelen? Succes te hebben als speler? 0,001 procent?' Het was hem niettemin gelukt, met glans, want hij was een icoon van de eenentwintigste eeuw geworden. Een symbool van het succes dat een mens van kleur én van buitenlandse origine kan hebben. 'En nu ben ik coach.'

'Ga je opgeven met in jezelf te geloven door wat anderen over jou zeggen?' gaat hij door, want hij is nu helemaal op dreef. 'Stop je met te geloven wat je kunt bereiken omdat je maar een kleine kans om te slagen hebt? Ga door. Als je faalt, dan faal je maar eens. Als je succes hebt, zoveel te beter. Maar elke ervaring brengt je iets bij. Dat is zo belangrijk. Laten we proberen elkaar aan te moedigen, grenzen proberen te slopen, actie te ondernemen.' Hij is uitgepraat. 'Sorry dat ik hier zo lang op heb doorgeboomd, *guys*,' besluit hij lachend.

Tijd voor de volgende vraag. Diezelfde journalist vraagt hem of hij de Champions League ziet als een forum om zijn criticasters hun ongelijk te bewijzen. 'Nee, nee,' antwoordt Vincent Kompany, 'dat probeer ik nu juist te vermijden. Eigenlijk trek ik me daar allemaal niets van aan.'

1

**OP BEZOEK
IN CONGO:
'EN NU WIL IK DAT
HET RUSTIG IS'**

Een stijlvol geklede jongeman met een breekbaar voorhoofd en een zachte oogopslag schuift aan, toont beleefd zijn instapkaart en begint aan een van de grootste emotionele avonturen van zijn leven: een bezoek aan Congo. Vincent Kompany is voor in de twintig. Hij is de zoon van een Congolese vader en een Belgische moeder. Vincent is kortgeschorren. Ontspannen. Nieuwsgierig. Ernstig. Onverstoorbaar. Hij zal voor het eerst in zijn leven voet zetten op voorvaderlijke bodem. Het is begin juni 2006 en hij heeft vakantie. Slaapt hij tijdens de lange vlucht? Doorbladert hij de Bradt-reisgids? Leest hij een boek over de geschiedenis van zijn vaders geboorteland? Dan zal het lachen hem helemaal vergaan: een vicieuze cirkel van oorlog, corruptie, wetteloosheid en slecht bestuur mondt er al tientallen jaren uit in bittere armoede. Maar als iets Kompany kenmerkt, dan is het wel zijn onwrikbare zin voor rechtvaardigheid gekoppeld aan grenzeloze ambitie: geen woorden maar daden. 'Er zijn problemen en er zullen oplossingen voor zijn; je moet ze alleen willen vinden. Dat is mijn filosofie van de dingen,' zegt hij in een video van sponsor Nike.

Is dat het land waar zijn vader en familie vandaan komen? Welk gevoel overheerst in het hoofd van de jongeman bij de rol van zijn vaderland België in de geschiedenis van Congo? Maar daar openen de deuren al. Hij klikt zijn gordel los, neemt zijn handbagage en stapt het vliegtuigtrapje af naar het tarmac.

Wie ooit in de buurt van de evenaar was, kent de klamme, zinderende hitte die je in het gezicht slaat. Ook Kompany voelt het onmiddellijk. Hij ruikt het. Hij hoort het ook. En het bevalt hem. 'Ik hou van de sfeer in Congo,' zal hij later opmerken op de zender Congo WWS. 'Het is een luid land. Iedereen zingt, praat en is ervan overtuigd iets te zeggen te hebben. En de mensen gaan door. Dat is wat ik ook doe.' Hij is een nieuw universum binnengetrepen, waar de zintuigen feestvieren. Hier gelden andere wetten. Het klimaat dwingt je ertoe een ander levensritme aan te nemen en je minder druk te maken. Je kunt beter thuisblijven als je bang bent voor een hagedis, een kolonie mieren, muggen of horde muskieten. En je

loopt gegarandeerd met je hoofd tegen de muur als je te weinig oog hebt voor de Afrikaanse realiteit zoals het andere tijdsbesef, het belang van de familie of de eerbied voor palavers en ouderen. En pas op om *féticheurs* of genezers af te schilderen als oplichters. Nee, die fouten zal hij niet maken. Al zal hij zich wel geregeld verbazen, af en toe schrikken zelfs.

Hij is niet op het vliegtuig gestapt om familie te bezoeken en in tropenpak rond te banjeren of op zoek te gaan naar de zeldzame berggorilla's in het Nationaal Park Virunga. Wel onderneemt hij een studiereis namens SOS Kinderdorpen. Eerst in Bukavu, een grensstad bij de heuvels in de buurt van Rwanda, bekend om de overweldigende natuurpracht. En in de rauwe, broeierige hoofdstad Kinshasa, helemaal aan de andere kant van het land, sluit hij zijn korte bezoek af. SOS Kinderdorpen, de organisatie waarvoor hij ambassadeur wordt, vangt sinds meer dan zestig jaar wereldwijd wezen en andere kwetsbaren op: verwaarloosde, misbruikte of achtergelaten kinderen. 'Mijn werk voor hen is even belangrijk als het voetbal, en dat is me de eerste keer dat ik hier kwam duidelijk geworden,' bekent hij later aan de Belgische televisiezender VTM.

Op weg naar Bukavu

Kompany gebruikt tijdens zijn Congolese bezoek zijn naam als bekende voetballer om in politieke en economische kringen goodwill te creëren, onder meer voor de oprichting van een SOS Kinderdorp in Kinshasa. In Bukavu steekt hij de kinderen en hun begeleiders een hart onder de riem en wil hij ervaren hoe het er in zo'n Kinderdorp aan toegaat. Drie dagen blijft hij in Congo.

Barbara François, voorzitter van SOS Kinderdorpen België: 'Hij gedraagt zich niet als een ster, terwijl hij het al is. Men kent hem. Bij ministers worden we bijvoorbeeld onmiddellijk binnengelaten, wat normaal gezien onmogelijk is. Je doet er normaal dagen over om afspraken te maken en op het moment zelf moet je meestal een paar uur wachten. Met Vincent erbij waren we in een kwartier binnen. In die gesprekken heeft hij me geïmponeerd door zijn pertinente vragen. Met de minister

van Leefmilieu sprak Vincent op gelijke voet, niet als een voetballer die er niets van weet. Je zag dat hij al volwassen was en iets te zeggen had, en dat er naar hem geluisterd werd. Hij beschikt natuurlijk ook over de gave van het leiderschap.’

In 2007 keert hij terug, ditmaal met Belgische media in zijn kielzog, zoals de krant *Het Laatste Nieuws* en de twee grootste commerciële Belgische tv-stations, VTM en RTL-TVi. SOS Kinderdorpen hoopt dat de media-aandacht sponsors en donateurs voor het nog op te richten hoofdstedelijke Kinderdorp zal lokken. Die steun is broodnodig: de bouw van het dorp kost om en nabij de 2 miljoen euro en die van het medisch centrum zowat 200.000 euro. Kompany draagt naar eigen zeggen 20.000 euro bij voor het medisch centrum.

Die junidag in 2007 is Vincent Kompany naar Kigali gevlogen, de hoofdstad van Rwanda, en daarna westwaarts naar het nabijgelegen Bukavu gereisd. Op alles is Vincent voorbereid: op ellende en op schoonheid. Hij zal beide krijgen. De reis van Kigali naar Bukavu, op de zuidwestelijke oever van het Kivumeer, dompelt hem al meteen onder in het echte Afrika waarin het zogenaamde *article quinze*, een populaire uitdrukking uit een denkbeeldige grondwet, vaak de allerlaatste hoop is: trek je uit de slag. Als het gezelschap aan de grens van Rwanda met Congo arriveert, is het vijf over zes 's avonds. De grensovergang is al vijf minuten gesloten. Een begeleider uit Kompany's gezelschap stapt op een Congolese grenswachter af, spreekt hem voorzichtig aan, stopt hem discreet wat geld toe. Het gezelschap trekt via een kaduke brug Congo in. De dag erna keert het gevolg terug naar de grens om de paspoorten alsnog te laten afstempelen. De begeleider houdt deze keer een biljet van 20 dollar in de hand. ‘Om de discussie te vergemakkelijken.’

Het Kinderdorp van Bukavu is in rep en roer door het bezoek van de Belgische voetballer. Vele kinderen hebben hun ouders verloren door politiek-economisch geweld. Ze eten en slapen er en gaan overdag naar

school. Vincent stapt een houten kleuterklas binnen; de ukken zetten een lied in. Ook het eerste leerjaar doet hij aan. Op een bank achteraan gaat een vinger de lucht in. 'Hoe kan ik in België komen?' vraagt een kind. 'Het is veel beter dat je gebruikmaakt van alle kansen die je hier krijgt,' antwoordt Kompany. 'Probeer een mooi diploma te behalen waarmee je later geld kunt verdienen zodat jullie met z'n allen stilaan je land kunnen heropbouwen.' Typisch antwoord: hij pleit voor onderwijs als hefboom voor zelfredzaamheid en voor verantwoordelijkheid. Als het op de speelplaats tijd is voor een dansje, waarbij de juf op de trom de maat aangeeft, gaat Kompany tussen de kinderen staan en klapt mee. Wat later helpt hij aan tafel een peuter eten alsof hij nooit anders gedaan heeft: bonen, rijst en *saka-saka* – maniokbladeren. Terwijl Vincent op dat ogenblik nog geen vader is.

Natuurlijk is er ook tijd om te voetballen. Doelen ontbreken, maar de spelvreugde van de kleine voetballers en hun gast is er niet minder om. Hij gaat met de kinderen ook schommelen, drukt er af en toe eentje aan de borst, dolt met hen.

In de verte blikkert, omringd door groene heuvels en bergen, het wonderlijke Kivumeer. Op het smaragdgroene water bemerkt Kompany duizenden glinsteringen door de weerkaatsingen van de zon. De schoonheid van de natuur is een aangename afwisseling voor de behoorlijk confronterende armoede.

'Ik begrijp niets van de corruptie'

Op de vooravond van zijn eerste Congobezoek typeert Vincent in *Het Laatste Nieuws* zijn land van afkomst als volgt: 'Als ik de naam Congo nog maar hoor, voel ik al spijt. Het doet pijn om vast te stellen dat zo'n land jarenlang met al zijn mogelijkheden heeft gemorst. Het is qua grondstoffen een van de rijkste landen ter wereld en wij gaan er vandaag naartoe om kinderen te helpen die sterven. Hoe komt het dat Kinshasa een van de vuilste en slechtst georganiseerde steden ter wereld is? Hoe

komt het dat andere landen miljarden dollars scheppen uit de ondergrond van Congo, terwijl er ter plekke zoveel armoede is? Ik begrijp niets van de om zich heen grijpende corruptie... We moeten met mensen uit alle sectoren keihard aan de kar trekken. Er is geen andere mogelijkheid. Het zou mijn grootste desillusie zijn als de Belgen de hoop opgeven iets te maken van hun vroegere kolonie, het land waar ze zo veel van gekregen hebben.'

In andere interviews is hij uitgesprokener. Zo zegt hij: 'Helaas zijn het niet de Congolezen die profiteren van die rijkdom, maar louche zakenlui die waardevolle grondstoffen het land uit smokkelen. Want nu vloeit alle winst uit Congo weg: de grote bedrijven zijn er in handen van multinationals die geen cent belasting betalen. En dan is er ook geen geld om onderwijs te organiseren of om gezondheidszorg op poten te zetten. Ik zou willen dat ik een einde kon maken aan de uitbuiting. Dat heb ik van mijn moeder én vader geërfd: een afkeer van onrecht. Mijn moeder is erg sociaal geëngageerd. Ze kiest altijd partij voor de zwakkeren.'

Op weg in het drukke Bukavu naar de sloppenwijk Ciriri rijdt de witte terreinwagen met Kompany over stoffige aardewegen. Vincent zit in de laadbak, zonnehoed en -bril op, en gaat even later de confrontatie aan met de bitterste armoede: een kwart van de kinderen in Ciriri viert nooit hun vijfde verjaardag. Er heersen malaria en aids en kinderen sterven aan ondervoeding.

Het verhaal van de koekjes

Tientallen jongeren en volwassenen kijken op en komen naderbij als het opwaaiende stof zijn bezoek aankondigt. Ze troepen om de auto heen. Vincent hangt zorgeloos en nieuwsgierig uit het raam. Hij praat met luidde en klare stem, ondersteund door handgebaren en mimiek. Hij vertelt de mensen dat hij geld heeft, maar niet genoeg geld om iedereen die het nodig heeft te helpen. 'Jullie moeten respecteren dat ik geld geef aan *maman* [de plaatselijke coördinatrice] en dat ik zo toch ten minste en-

kele mensen help.’ En dan gaat zijn toon de hoogte in. ‘Als ik hoor dat jullie de beslissingen van *maman* aanvechten, dat er ruzie van komt of als mensen *maman* bedreigen, dan is het onmiddellijk gedaan. Begrepen?’ Hij drukt *maman* tegen zich aan. Ze reikt de hand naar de enkele honderden euro’s, een fortuin naar Congolese maatstaven, en stopt de bankbriefjes in haar kleurrijke groene *paan*. Daarop maakt ze zich snel uit de voeten. Kompany gedraagt zich de hele tijd zelfbewust; hij straalt een natuurlijke autoriteit uit en is ontwapenend eerlijk. De begeleiders van SOS Kinderdorpen geloven hun ogen niet en besterven het: ze hadden hem afgeraden om dingen aan het publiek uit te delen. En zeker geld, om te vermijden dat erom gevochten wordt en dat er slachtoffers vallen. Beter is het volgens hen om iedereen die in aanmerking komt voor steun te identificeren en hen een bon te bezorgen. Daarmee kunnen ze hun geschenk afhalen zonder dat er duwen en trekken aan te pas komt. Gelukkig escaleert de situatie niet. Elders gebeurt dat wel, als Kompany tientallen dozen koekjes meegebracht heeft. Er zijn veel koekjes, zegt hij.

Oui! klinkt het verwachtingsvol uit tientallen monden van kinderen die samentroepen in dikwijls rafelige, gescheurde T-shirts.

‘Maar er zijn niet voor iedereen koekjes,’ voegt hij eraan toe.

Nu klinkt er gemor. Hij heeft nu eenmaal niet alle koekjes van Bukavu gekocht, ‘omdat ik daarvoor niet genoeg geld heb’. Het hoopvolle geroezemoes zwelt aan. ‘Sst,’ eist Kompany, en brengt een vinger naar de mond. Hij begint de koekjes uit te delen, soms een doos voor *maman* en dan weer een paar koekjes per kind. Aanvankelijk verloopt alles prima. De kinderen reageren opgewonden, uitgelaten en blij. Tot er plotseling wordt geduwd. Kompany reageert boos: ‘Nu wil ik dat het rustig is!’ Veel helpt het niet. Een kerel duikt op en grist een pak koeken uit de laadbak. Het hek is van de dam en de laadbak van de auto wordt haast bestormd.

Hoewel er geen gewonden vallen, is het pijnlijk dat kinderen en volwassenen elkaar in hun wanhoop wegduwen.

Kompany is van zijn stuk gebracht. Het contrast tussen de kinderen van het Kinderdorp en die uit de sloppenwijk is groot: de enen reageren braaf, de anderen storten zich als uitgehongerden op de buit.

De volgende dag lijkt alles weer pais en vree. Kompany zegt de kinderen in het Kinderdorp vaarwel en heeft als geschenk voetbaltruitjes mee. Hier geen chaos: de kinderen wachten hun beurt af. Intussen lijkt er wat loos op de parkeerplaats. Een soldaat is een jongeman met een stuk wasdraad tot bloedens toe aan het slaan. Niemand grijpt in. Tot duidelijk wordt dat de jongeman ervan verdacht wordt dat hij een dag eerder de mobiele telefoon van een cameraman gestolen heeft. Kompany haalt de kemphanen uit elkaar. 'Breng hem naar de politie,' vraagt hij aan de soldaat. Vincent vreest dat de soldaat de vermeende dief anders zal doodslaan en geeft de militair 60 euro zodat de boodschap doordringt. 60 euro is een fortuin in Congo en met geld is alles te regelen.

Het brute geweld raakt hem. In Congo heerst de wet van de sterkste en is het oog om oog, tand om tand. Hoe kun je die duivelse spiraal doorbreken? Tijd genoeg om over die vraag na te denken als het gezelschap na drie dagen Bukavu op de boot stapt die het paradijselijke Kivumeer oversteekt naar de noordelijk gelegen stad Goma. Vincent zit op de achtersteven en geniet van de koele bries en het weidse uitzicht. Hij praat over zijn identiteit. 'Ik ben Belg in België en Congolees in Congo,' verklaart hij. 'Terzelfder tijd ben ik in België een Congolees en in Congo een Belg.' Met andere woorden: hij staat voor buitenstaanders altijd op de brug tussen twee culturen, maar is nooit helemaal lid van de club. Het gaat vooral om de ervaring van die rijke dubbele cultuur, benadrukt hij. Zo kennen we hem: hij speurt hij naar het positieve en zoekt naar wat verbindt.

Vanuit Goma rijdt hij westwaarts naar Kisangani om daar het vliegtuig te nemen naar Kinshasa. De hoofdstad is het einddoel van de reis. Als Kompany in Kisangani met Air Congo wil opstijgen, ziet hij kinderen op het tarmac spelen en een man naast de landingsbaan in een moestuintje werken. In Congo is alles en iedereen multifunctioneel: *article quinze!*

Twee uur later. Kinshasa, een exploderende stad met bijna evenveel inwoners als België. Een SOS Kinderdorp is er nog niet in de grootste stad van Congo. Onder de tien miljoen inwoners zijn er nochtans honderdduizenden kwetsbare kinderen. Sommigen zijn dakloos. Kompany bezoekt twee weeshuizen. Hij wil niet oordelen over ouders die pasgeboren baby's op straat achterlaten. Hij toont veeleer begrip en mededogen. In het tweede weeshuis druipt de *tristesse* van de muren, zeker als hij de slaapruijntje binnenkomt. Die is klein, met zijn 24 dubbele stapelbedden waarin 's nachts 96 kinderen slapen, twee per matras... Vincent heeft genoeg gezien en spreekt een journalist aan. Of die Vincents meegereisde vriend, Rodyse Munienge, vijfhonderd euro wil vragen. Munienge is een kleerkast van een vent die vanwege zijn ervaring in de veiligheidssector lijfwacht is en de portefeuille bijhoudt. De directeur van de instelling weet niet hoe hij zijn weldoener moet bedanken als hij de bankbriefjes in ontvangst neemt.

Op de laatste dag neemt Vincent in de hoofdstad een kijkje op het grasland in deelgemeente Nsele. Daar komt binnenkort het nieuwe Kinderdorp. Snikheet is het. Er grazen nog altijd koeien en het gras staat kniehoog. Van bouwen is nog geen sprake. Kompany is voor dit officiële moment netjes in een zwart pak gekleed. Het terrein is vijf hectare groot, en wordt door het land ter beschikking gesteld. Maar om administratief-politieke redenen kan Vincent vandaag nog geen eerste steen leggen. Een tegenvaller. Kompany leert dat geduld in Congo soms meer dan elders een schone deugd is. Daarom neemt hij beleefd het virtuele ei-

gendomsdocument in ontvangst. ‘De eerste steen heb ik niet kunnen leggen, de laatste hopelijk wel,’ verklaart hij. Weldoener Vincent.

Tijd voor de eindbalans na een week Congo. ‘Ik was dikwijls moe, maar kon daar onmogelijk over klagen omdat ik elke dag mensen een berg zag opstrompelen met een zak van vijftig kilo op hun rug. Mannen en vrouwen die van ’s morgens vroeg tot ’s avonds laat werken voor een miserabel loon.’ Te veel zeuren vindt hij moreel onverantwoord en een teken van gebrek aan respect voor Afrikanen en vooral voor alle armen.

Hoe je het wendt of keert, Vincent Kompany is voor Congo natuurlijk een weldoener. Door zijn steun aan de SOS Kinderdorpen of doordat hij letterlijk zijn portefeuille trekt. Dat heeft iets paternalistisch en verneiderends, beseft hij zelf wel. Maar soms kun je niet anders als je een greintje menselijkheid in je hebt. ‘Ik had 5000 euro bij me. Ik kan niet heel het land helpen, maar ik had me voorgenomen om onderweg geld te geven aan mensen van wie ik vond dat ze het konden gebruiken. Directeurs van weeshuizen, stamhoofden in arme dorpen, kleine gemeenschappen. 500 euro is heel veel geld voor zo’n weeshuis. Een zak rijst kost dertig dollar, reken maar uit. Ik wil zeker niet de barmhartige Samaritaan spelen: het is meer het idee dat ik de mogelijkheid heb om het te doen, en het dus ook doe. De dankbaarheid die ik heb teruggekregen is veel meer waard dan die 5000 euro,’ besluit hij.

Vincent Kompany’s leven zal na zijn kennismaking met Congo nooit meer hetzelfde zijn. Daarbij legt hij zichzelf een zware verantwoordelijkheid op. ‘Ik zie altijd alles groots. Ik kan het iedereen aanbevelen: goed doen voor anderen maakt extreem gelukkig. Soms denk ik dat ik er gelukkiger van word dan zij.’ Voorlopig houdt hij het bij zijn engagement voor SOS Kinderdorpen, want er moet ook nog gewerkt worden – lees: gevoetbald – en er zijn centen nodig. Toch denkt hij na over andere taken in Congo in welke maatschappelijke sector ook: politiek,